

Марта. Правило гардеробу

КУПИТИ

«Марта: правило гардеробу» — це нова книжка сучасної української письменниці Олени Воротнікової, авторки іронічних жіночих детективів. По суті, це продовження історії української переселенки Марти Косач, яка разом зі своїм сином Деном була змушена, як тисячі інших матерів з дітьми, виїхати за межі Батьківщини після початку повномасштабного вторгнення орків до України.

Як і в попередніх історіях, у нових повістях ви знайдете не лише детективні пригоди, а й особисті переживання головної героїні та її близьких. Поряд зі злочинами тут чимало цікавих мандрівок і любовних епізодів, а також легкий жіночий гумор.

— Де Майя? — Мілена трясла за плечі польськомовну няньку, яку їй рекомендувала адміністрація італійського готелю.

— Не знаю! — схлипувала дівчина, розтираючи по щоках чорні патьоки від дешевої косметики. — Коли я востаннє заходила до дитячої кімнати, вона спала в ліжечку зі своєю улюбленою лялькою.

— Ні моєї дитини, ні іграшки в спальні немає! — зашипіла Мілена і, учепившись за няньчину футболку, смикнула дівчину на себе.

Ян Дабровський м'яко, але наполегливо відсторонив свою дружину від наляканої няньки й спокійним твердим голосом запитав:

— Що означає «Коли я востаннє заходила до дитячої кімнати»? А де ж іще ви були весь цей час?

Цієї миті із сусідньої кімнати почувся плач їхньої молодшої доньки...

*

Мілена Дабровська вкотре перевіряла одяг та аксесуари на манекенах, поправляла паски торбинок на полицях скляної вітрини свого бутика, аж раптом зупинилася, побачивши за склом молоду жінку з дівчинкою років п'яти. Матуся тримала донечку за руку, про щось їй розповідаючи, тим часом гарненька малеча перестрибувала з ніжки на ніжку, роздивляючись вітрини великого варшавського ТРЦ. Її світле хвилясте волоссячко, підібране у високий хвіст на самісінькій маківці, теж стрибало то туди, то сюди.

Їхня Майя зникла в такому ж віці п'ять років тому! Серце Мілени заколотилося від спогадів, на чолі виступили краплі поту. Зникла без будь-яких слідів...

Несподівано пані Дабровська згадала, як нещодавно за обідньою кавою продавчиня розповідала про якусь українську детективину.

Хазяйка бутика випросталася, шукаючи очима працівницю, яка теж робила останні приготування до відкриття.

— Олівіс, я чула, що ти знайшла тут, у Варшаві, якусь детективину, котра розкрила злочин щодо спроби вбивства твоєї сестри? — спитала вона.

— Еге ж! Нам пощастило! Марта викрила цього покидька дуже швидко, — радо відповіла продавчиня, озираючись на трель дзвіночка, який сповіщав про появу покупців у бутику італійського одягу (у перший день літа всі хочуть подивитися нову колекцію жіночого вбрання!).

— Скинь, будь ласка, її контакти, коли звільнишся, — попрохала пані Дабровська й задумалася, як підготувати чоловіка до нової ідеї.

Мілена пам'ятала, що п'ять років тому, коли їхня донька зникла, дівчинку вже шукали італійські поліцейські, але справу було закрито — ні свідків, ні зачіпок, жодних слідів дитини. Сьогодні Майї вже було б десять років. Не було б, а є! Їхня старша донька жива!

Вона це відчувала...

*

— Добрий вечір, пані Косач, — пролунав у слухавці тихий жіночий голос.

— Вітаю, — відповіла Марта.

— Мені потрібен приватний детектив, — продовжила незнайомка. — Ваш номер дала моя працівниця Олівія, — пані зробила паузу. — Вона розповіла, що ви швидко знайшли нападника-гвалтівника її сестри. Пам'ятаєте?

— Звісно! — відповіла детективиня. — Справа знову про зівалтування?

— Ні, ні! Це стосується зникнення моєї донечки, — жінка трохи помовчала. — Майя зникла під час відпочинку в Італії п'ять років тому, — продовжила незнайомка схвильовано.

Марта відчувала: ось-ось — і пані почне плакати.

— Пропоную зустрітись у кав'ярні «CREMA CAFFE» і все обговорити, — сказала вона. — Вам буде зручно завтра о десятій ранку?

— Авжеж. До зустрічі, — відповіла Мілена.

Пані Дабровська вимкнула телефон і поглянула сумними очима на свого чоловіка, який під час розмови тримав її за руку.

Марта поклала на стіл смартфон і затягнулась айкосом. Чи не дуже вона ризикує своєю репутацією, взявшись за справу, яку не розкрили

колись професіонали? Термін давнини — п'ять років! Тут уже точно не буде слідів протекторів чи загублених речей...

— Мамо, що в нас на вечерю? — до кухні зазирнув Ден, її синочок — височенний та худий підліток у зеленому худі, з модною зачіскою типу «еВой», такою, як в електронного хлопця з популярних аніме.

— Що? Вечеря? Авжеж, зараз розігрію, — випірнула зі своїх роздумів Марта. — Чи може, почекаєш, доки Ярослав повернеться з роботи?

— Ні, сама його чекай, а я дуже зголоднів, — Ден витяг чорні маленькі бездротові навушники, присів на стілець і з гуркотом підсунувся до столу. — У тебе таке обличчя, начебто увімкнувся режим «Шерлок», — усміхнувся синочок, проте відповіді не почув.

Тим часом матуся-детективня розігрівала їжу й накривала на стіл, хоча сама вже подумки десь літала. Нічого незвичного, щойно перед нею з'являється новий злочин. А коли з роботи приходить її коханий Ярослав, то їхня квартира й зовсім перетворюється на детективну агенцію, котра офіційно зареєстрована й має назву «Міс Марта». Окрім цього, пані Косач, як і раніше, продовжує навчати дітей і дорослих англійської, тобто працює ще й репетитором.

Звісно ж, Ден, як любляча дитина, дуже хвилювався через розлучення батьків. Однак більше все ж таки переживав за матусю, для якої це стало справжнім випробуванням на міцність. Добре, що їхній новий знайомий, польський правоохоронець Ярослав Зелінські, увесь цей час підтримував її й терпів непростий матусин характер. До речі, місяць тому він переїхав сюди й тепер вони разом живуть однією родиною у варшавській квартирі, яку Ден з матусею орендують відтоді, як змушені були залишити Київ через нескінченні ракетні атаки з початку повномасштабного вторгнення росні в Україну.

КУПИТИ